

Ensimmäisen Pietarin kirjeen toinen luku, osa 2/5

Edellisessä luvussa Pietari puhui uudestisyntymisestä ja Kristuksen kalliista verestä. Näin hän saattoi aloittaa tämän toisen kirjeen opastuksella, miten uutta elämää tuli elää.

1Piet.2:1-3:

Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelu, ja halatkaa niinkuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen, jos "olette maistaneet, että Herra on hyvä."

Tuollainen monen asian luettelo pysäyttää meidät. On helpompi ottaa vastaan yksi konkreettinen asia kerrallaan. Näin se kyllä usein meneekin käytännössä. Pyhä Henki nostaa juuri minulle, juuri oikeaan aikaan, juuri oikean asian, joka tulee laittaa pois sydämeltä. Herran Henki toimii rakkaudellisesti ja hienotunteisesti aina ja parhaaksemme. Saamme maistaa, että Herra on hyvä.

"Halatkaa niinkuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa" on uskomattoman ihanasti sanottu. Tämän kaltaiset kuvaukset jäävät mieliimme. Maito on vauvan perusruoka ja elinehto. Meille Jumalan Sana on perusruokaa hengelliselle kasvullemme.

Kivistä ja etenkin kulmakivistä

Otan jakeet hieman eri järjestyksessä kuin mitä ne ovat kirjeessä.

Jakeet 6-8 kuuluvat:

Sillä Raamatussa sanotaan: "Katso, minä lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; ja joka häneen uskoo, ei ole häpeään joutuva." Teille siis, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, "on se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut kulmakiveksi" ja "kompastuskiveksi ja loukkauskallioksi." Koska he eivät tottele sanaa, niin he kompastuvat; ja siihen heidät on pantukin.

Raamatussa on kerrottu kivistä hyvin puhuttelevissa kohdissa. Tulee mieleen Danielin kirjasta "kivi, joka murskasi". Ihmisten valtiaitten valtakunnat tuhoutuivat, mutta Kristuksen valtakunta viimeisenä kaikista on ikuinen. Muistamme Getsemanen kiven, jolla Jeesus rukoili tuskissaan. Muistamme puutarhahaudan vierivän kiven. On "ensimmäinen kivi"; kuka on synnitön, niin heittäköön sen. Temppele on rakennettu kivistä ja ne voidaan hajottaa maan tasalle. "Kivet huutavat". Sitten on tämä rakentajien kivi, josta tuli kulmakivi.

Jeesuksen torjuneet pitivät itseään Jumalan valtakunnan rakennusmiehinä, mutta he eivät sokeudessaan ymmärtäneet, että he yrittivät pystyttää rakennuksen, josta puuttui kaikkien tärkein: kulmakivi. Juutalaisissa rakennuksissa oli kolmenlaisia kulmakiviä: Ensinnäkin peruskivi, jonka varaan koko rakennus oli tehty, toiseksi nurkkakivi, joka sitoi seinät yhteen ja kolmanneksi katon korkeimmassa kohdassa sijaitseva huippukivi, joka piti koko rakennuksen koossa ja esti sen sortumisen. Jeesus oli ja on A ja O, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen, Jumalan valtakunnan kulmakivi kaikissa mahdollisissa merkityksissä. Näin kirjoitti Jorma Kantola nettisivuillaan.

Suhtautuminen Jeesukseen jakaa ihmiset kahteen joukkoon. Toiset uskovat ja saavat rakentua Herran temppeliksi, toiset loukkaantuvat ja kompastuvat ja jäävät Jumalan valtakunnan ulkopuolelle. Mitään kolmatta vaihtoehtoa ei ole.

Pietari ymmärtää Jeesuksessa toteutuvan psalmin 118 sanan rakentajien hylkäämästä kulmakivestä. Ps. 118:22: **Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.**

Jo Jeesus itse viittasi samaan Vanhan testamentin kohtaan puhuessaan omasta työstään ja vastustajiensa suhtautumisesta siihen. Ja tämän Pietari kuuli itse Jeesuksen suusta. Mark. 12: 10-11: **Ettekö ole lukeneet tätä kirjoitusta: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme'?**

Minusta on riemastuttavaa lukea Pietarin kirjeitä ja ajatella miten lähellä Jeesusta hän kulki kolmen vuoden ajan. Se todella näkyy hänen kirjeistään.

Pyhä papisto ja hengellinen rakennus

Nyt otan esille äsken yli hyppäämäni jakeet.

1 Piet. 2: 4-5:

Ja tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekkin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia.

Pietari vertaa seurakuntaa Jumalan temppeliin, Jumalan läsnäolon paikkaan. Kristus on peruskivi, jonka varassa rakennus kestää, ja me kristityt olemme kukin omalla paikallamme rakennuskivinä. Jumala itse asuu seurakuntatempelissään ja hoitaa ja rakentaa sitä. Edelleen Pietari kutsuu meitä pyhäksi papistoksi. Vanhan testamentin pappien tehtävä oli uhrata Jumalalle monenlaisia uhreja. Uudessa liitossa varsinaisesti Jeesus on pappi, joka on uhrannut itsensä meidän puolestamme. Meidän tehtäväksemme jää uhrata hengellisiä uhreja.

Rakentamisesta nousi vielä mieleeni seuraava kohta. On sellainen tunne, että entiset polvet käyttivät tätä aivan sananpartena.

Ps.127:1: **..Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät. ...**

Jeesus on uudessa liitossa toimittamassa papillista tehtävää. Hän on jo uhrannut itsensä puolestamme. Saamme Hänen veressään jatkuvasti puhdistua synneistämme. Saamme elää armahdettuina Jumalan lapsina. Minua on usein liikuttanut se, että Jeesuksen papilliseen tehtävään kuuluu esirukous. Hebr.7:24-25: **mutta tällä on katoamaton pappeus, sentähden että hän pysyy iankaikkisesti, jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.**

Ehkä juuri edellä luettu saa minut ajattelemaan, että meidän hengelliset uhrat voivat olla esirukousta. Varmaan ne voivat olla myös kiitosta.

Nyt muistuu mieleen myös seuraava Vanhan testamentin kohta:

Hoos.6: 6: **Sillä laupeutta minä haluan enkä uhria, ja Jumalan tuntemista enemmän kuin polttouhreja.**

Varmasti Vanhan testamentin uhrien merkitys oli siinä, että ne pitivät esillä Jumalan tuntemista ja laupeutta. Mikä hyvänsä kääntyy pelkäksi muotomenoksi, ei voi enää palvella Jumalaa. Nykyaikana usein painotetaan uskonnollisia toimituksia ja käytetään uskonollisia symboleja. Jumalan tunteminen ja Hänen omakseen tuleminen on kuitenkin kaikkein tärkeintä.

Etsikkopäivänä

Pietari käyttää joitain hyvin tutuiksi muodostuneita sanoja. Yksi niistä on etsikkopäivä. Jakeessa 12 hän kirjoittaa: **ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parhaavat teitä niinkuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä**

Yleensä ajatellaan, että ihmiselle annetaan aikoja, jolloin hengelliset kysymykset kiinnostavat. Ihminen etsii silloin elävää Jumalaa. Näitä aikoja annetaan ehkä vain kaksi tai kolme elämän kuluessa. Silloin puhutaan etsikkoajasta tai etsikkopäivästä. Yritin sanahauulla löytää muita kohtia Raamatusta, jotka puhuisivat samasta asiasta, mutta löysin ainoastaan tämän Pietarin kirjeen kohdan. Sen vuoksi se on sitäkin arvokkaampi.

Kun ihminen on herkällä paikalla kyselemässä Kristuksen ristinkuoleman merkitystä omalle kohdalle, hän saattaa ajatella silloin tuntemiaan uskovia ihmisiä. Hän ehkä näkee tuttavansa tai sukulaisensa kuin uusien lasien läpi tai kuin suurennuslasin kautta. Jollain pienelläkin hyvällä sanalla tai teolla voi olla merkitystä. Ihmisen eleet tai ilmeetkin voivat joko vetää puoleensa tai karkottaa. Kun etsivä ihminen tarvitsee kuulijaa ja sielunhoitajaa, niin soisi löytyvän Jumalan omien parista niitä, joita rohkenee lähestyä ja joilla itsellään elämän arvot ovat kohdallaan.

Alamaisina

Pietari kirjoittaa seuraavasti jakeissa 13-14: **Olkaa alamaiset kaikelle inhimilliselle järjestykselle Herran tähden, niin hyvin kuninkaalle, joka on ylin, kuin käskynhaltijoille, jotka hän on lähettänyt paha tekeville rangaistukseksi, mutta hyvää tekeville kiitokseksi;**

Meillä toki on eri nimisiä viranhaltijoita ja hallitsijoita, mutta sen saamme ohittaa. Ensimmäisen Timoteuksen kirjeen toisen luvun alku on hyvin samankaltainen: **Minä kehoitan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalaisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.**

Sitten tuon esille itselleni läheisen ajatuksen. Jer.29:7 sanoo:

Ja harrastakaa sen kaupungin menestystä, johon minä olen teidät siirtänyt, ja rukoilkaa sen puolesta Herraa, sillä sen menestys on teidän menestyksenne.

Ehkä tämä ei liity aivan alamaisuuteen, mutta kuitenkin siihen miten ajattelemme kotipaikkaamme ja sen ihmisiä, myös sen johtajia. Uskovien tulisi olla ennen muuta esirukoilijoita. Mutta saattaa löytyä myös muita tapoja vaikuttaa hyvää asuinpaikallaan.

Kristus kantoi meidän syntimme

Tähän otan yhden koko Raamatun kauneimmista jakeista, joka on osaksi lainausta Jesajalta. Toisen luvun jae 24 kuuluu:

joka "itse kantoi meidän syntimme" ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen "haavainsa kautta te olette paratut."

Jeesus kantoi meidän syntimme ristinpuuhun. Mikä voisi enää olla ihmeellisempää. Ensimmäinen lause jakeessa kuvaa sitä, mitä tapahtui, toinen sitä, miksi sen piti tapahtua, ja viimeisessä mainitaan sen seuraukset, että Jeesus kärsi meidän puolestamme. Jo synneistä vapautuminen on yksistään myös eheytymistä. Ja sovitettuina saamme jäädä täysin Jumalan rakkauden ja työn varaan.

On selvää, että Jeesuksen kärsiminen oli rangaistus. Jumala sovitti näin maailman synnin. Kun Jeesus kuoli, hän kantoi synnit - meidän syntimme. Se oli sijaiskuolema. Johannes Kastajasta kerrotaan Joh. 1:29:ssa: **Seuraavana päivänä hän näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"**

Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen kuolleista noustuaan. Hänen omat sanansa, mitkä Pietari kuuli Hänen sanomanaan, kuuluvat: **Ja hän sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profetoissa ja psalmeissa." Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemissa."(Luuk.24: 44-47)**

Sielujemme Paimen

Tämä seuraava jae 25 on minusta myös suunnattoman kaunis: **Sillä te olitte "eksyksissä niinkuin lampaat", mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö.**

Sitä asemaa, jossa ihminen on ilman Jumalaa, kuvaa parhaiten eksynyt lammas. Se on suojaton, petojen ja vaarojen armoilla. Tällaisessa tilassa Pietarin lukijatkin olivat olleet, mutta nyt paimen oli löytänyt heidät. Hän oli lääkinnyt heidän haavansa ja hän ohjasi heidät oikeaan.

Monelle on tuttu paimenpsalmi 23. se kuuluu:

Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.

Vihriäisille niityille hän vie minut lepäämään;

virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.

Hän virvoittaa minun sieluni.

Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden.

Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa,
sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat.
Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisteni silmien eteen.
Sinä voitelet minun pääni öljyllä; minun maljani on ylitsevuotavainen.
Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaiken elinaikani;
ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.

Kerään vanhoja hyviä hengellisiä kirjoja. Kerran tutkin montako saarnaa löydän hyllyltäni paimenpsalmista. Muistaakseni löysin 6 kappaletta. Joka tapauksessa paljon.

Kun olin aivan pieni, niin äitini luki minulle hengellistä kirjaa, jonka kannessa on Jeesus, jolla on olalla karitsa. Pystyn aivan vaivatta palauttamaan kuvan mieleeni.

Olen lähtöisin luterilaisesta perinteestä ja sain rippikoulussa 15 vuotiaana muistolauseeksi tuon psalmin ensimmäisen jakeen: ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu”. Äitini oli sairastanut pitkään ja kuoli heti ripille pääsni jälkeen, siinä oli pari kolme päivää välissä. Minun ehdotuksestani laitettiin äidin kuolinilmoitukseen nuo samat jakeet: ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu”. Äiti pääsi Sielujen Kaitsijan ja Paimenen tykö viheriäisille Taivaan niityille. Häneltä ei enää puuttunut mitään. Itseltäni toki puuttui paljon, kun puuttui äiti. Silti nuo psalmin jakeet ovat kantaneet.

Jostain syystä minua on aina ilahduttanut juuri Paimen -aiheet. Ajatus siitä, että Jeesus on Hyvä Paimen tuntuu niin suurenmoiselta. Olin aikuisena mukana nukketeatterissa, jossa meillä oli omatekoiset marionettinuket ja esitimme Raamatun kertomuksia. Kerran esitimme ”Eksynyttä lammasta”, sitä jonka vuoksi paimen jätti ne 99 ja meni etsimään kadonnutta. Minä esitin lammasta. Se pystyi liikuttamaan jalkojaan ja juoksemaan nopeasti, mutta epäonneksi tämä valkoinen lammas oli jäänyt melko pieneksi. Kun se vilisti karkuun omille teilleen, niin tapahtui jotain odottamatonta. Pieni tyttö alkoi huutaa suureen ääneen: ”Hiiri. Se on hiiri”. Ja sehän herätti naurua.

Uskon kuitenkin, että tuokin kertomus on jäänyt monen suomalaisen lapsen ja aikuisen mieleen. Ja varsinkin se jäi heidän mieliinsä, jotka tuota esitystä seurasivat. Jeesus tuli meitä eksyviä varten. Häntä voimme kutsua niin ihanalla nimellä kuin sielujen paimen ja kaitsija.

Jeesus sanoo: Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.
(Joh.10:11-12)

Ceta Lehtniemi

Lähteenä Raamattu 1933/38 ja DIGINOVUM